

ето васъ съ съюзницѣтъ на туй крайбрѣжіе на Италия противъ Давнійцѣтъ.“

На тѣзи думы, Идоменей извика: „Честитъ е царѣтъ който се подкрѣпя отъ таквызи мѣдры съвѣты! Мѣдрѣрь и вѣренъ пріятель струва помного за единъ царъ отъ колкото побѣдоноснытъ войски. Но двойно е честитъ царѣтъ който осѣща своето благополучіе, и умѣе да се ползува отъ него чрезъ доброто употребеніе на мѣдритѣ съвѣты! защото често се случаваше че царѣтъ отстраняваше отъ довѣріето си мѣдритѣ и честны челоуѣцы, като се боѣхтъ отъ добродѣтелитѣ имъ, и даватъ ухо на лъстецытъ безъ да се боѣхтъ съвѣмъ отъ предателството имъ. Азъ самъ надѣхъхъ въ тѣзи грѣшка, и ще ви раскажѣмъ сичкытъ злины които ма сполѣтяхъ отъ единъ лѣжовенъ пріятель, който ласкаеше страститѣ ми съ надѣжда да обласкаѣмъ и азъ неговытъ.“

Менторъ лесно даде на съюзницѣтъ царѣ да разумѣхтъ че Идоменей бѣ длѣженъ да поеме връху си грижата за работытъ на Телѣмаха, когато послѣднійтъ ще отиде съ тѣхъ. Тѣ се задоволихъ да иматъ въ войската си младия сынъ на Одиссея, заедно съ ето млади Критяны които Идоменей му даде да го придружѣтъ: тѣ бѣхъ цвѣтѣтъ на благородното юношество което този царъ бѣ довелъ отъ Критъ, Менторъ му бѣ съвѣтовалъ да ги проводи на тѣзи война. „Потребно е, думаше Менторъ, да се постарайте презъ мирното време да умножите народа; но за да не бы сичкыйтъ народъ се изнѣжи и забрави искуството на войната, трѣба да проваждате въ вѣншны войны благородното юношество. То е доста да поддържи въ народа ревността къмъ славата, любовта къмъ орѣжіята, презрѣніето на трудовѣтъ и на самата смъртъ, найподирь опытноста въ военното искуство.“

Съюзнытъ царѣ трѣгнѣхъ отъ Салентъ доволны отъ Идоменея и очарованы отъ мѣдростта на Ментора: тѣ бѣхъ пълны отъ радость, защото водяхъ съ себеси Телѣмаха. Този не можаше да скрие скърбта си когато настанѣ да се раздѣли отъ пріятеля си. Когато съюзнытъ царѣ се прощавахъ едни съ други, и се кълняхъ на Идоменея, че ще пазижтъ къмъ него вѣчно пріятелство, Менторъ стискаше въ пригрѣдкытъ си Телѣ-